SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 14 JULI 1938

WIE ZAL DE KAT DE BEL AANBINDEN?

DE ZONNEBLOEM

EEN SPROOKJE

KLEINE Betsy was pas vijf jaar, maar een erg verwend en ondeugend kindje. Niets was te goed of te mooi voor haar en telkens als Betsy een driftbui kreeg, maakten al haar vriendinnetjes dat ze wegkwamen.

Betsy had de meeste last van die aanvallen, want langzamerhand verloor ze al haar speelkameraadjes en ten slotte moest ze al haar vrije tijd in haar eentje doorbrengen.

„Ja," floot de merel, die in een top van een populier zat, „ja, ik heb het wel zien aankomen en ik heb het haar honderd keer voorgefloten, dat het ánders moest worden, maar ze weet het natuurlijk véél beter. Nu zit ze met de scherven te kijken."

Betsy had die dag een heel kwade bui. Er was niets met haar aan te vangen en moeder stuurde haar maar de tuin in, totdat de bui was gezakt. Dat zou echter nog wel een poosje duren.

Intussen liep Betsy te piekeren. Ze was haast jarig en ze wilde dit keer eens iets heel bijzonders hebben. Eindelijk had ze 't. „Ik wil een toverring," dacht ze. „Dat is nu eens net iets, wat niemand van mijn vroegere vriendinnetjes heeft.'

Snel liep ze naar binnen en schreeuwde luid: „Moe, ik wil een toverring, een échte toverring."

Moe zei niets en lachte. En Betsy liep de tuin weer in en aan alle bloemen, die ze ontmoette, vertelde ze triomfantelijk, dat ze een toverring wou hebben voor haar verjaardag.

De anemoontjes en de dahlia's zeiden niets. De sierlijke gladiolen bleven er ijskoud onder, maar een grote zonnebloem, die hoog op haar stengel stond, neeg zich voorover en een paar gele blaadjes vielen op de haren van kleine Betsy.

En ineens was alles veranderd. Betsy voelde, dat ze door de lucht vloog en naast haar vloog een kleine kabouter met olijk tintelende kijkers.

„Wie ben jij?" vroeg Betsy. „Ik heb je niet uitgenodigd met me mee te gaan."

„Ik ben prins Ivo-geeft-aan-ieder-wat-hij-wenst," zei de kabouter. „Is dat geen leuke naam?"

„Veel te lang," zei Betsy. „Ivo is al méér dan genoeg, Waar gaan we heen?"

„Naar het land der toverringen. Je hebt immers een toverring gewenst?"

„Natuurlijk. En ik wil de mooiste hebben die er te vinden is. Duurt het nog lang voordat we 'r zijn?"

„Daarginds zie je al de torens van de hoofdstad. En zie je ook dat grote paleis met die blauwglazen koepel? Dat is het paleis der toverringen."

„Daar moet ik zijn," zei Betsy. „Ik hoop, dat ze mooie ringen hebben liggen, want ik ben niet tevreden met de eerste de beste ring. Als je dát maar bedenkt, Ivo."

Prins Ivo-geeft-aan-ieder-wat-hij-wenst zei daar niets op. Hij wiekte nog wat sneller met zijn vleugeltjes en Betsy had moeite om hem bij te houden. Nu zweefden ze boven de tuin en toen Betsy omlaag keek, zag ze dat de tuin vol elfen was, die ijverig bezig waren bloemen te plukken.

„Wat doen die elfen?" vroeg ze nieuwsgierig. „Plukken die bloemen voor mij?"

„Nee," lachte Ivo, „ze hebben die bloemen nodig voor hun toverringen."

„O, maar ik wil een toverring van goud," pruilde Betsy. „Bloemen heb ik ook in mijn tuin. En al mijn vriendinnetjes hebben bloemen, die ze kunnen vlechten."

Ivo zuchtte en ze daalden neer te midden van de elfen, die niet eens opkeken, maar verder werkten.

Ivo nam Betsy bij de hand en leidde haar binnen in het mooie paleis. Niemand vroeg hun iets of hield hen tegen en zo kwamen ze in een schitterende zaal, gevuld met de heerlijkste bloemen, die men zich kan indenken. Het geurde er overheerlijk. Maar Betsy bemerkte dat niet eens. Ze had alleen ogen voor een plaatsje aan de verste wand, waar iets schitterde en fonkelde. Een grote gouden ring, de enige gouden ring, die tussen al die gevlochten bloemen hing.

„Dat is de mijne," riep Betsy triomfantelijk. En meteen had ze de ring al genomen. Ivo had nog geprobeerd haar terug te houden, maar het was te laat.

„Je hebt de ring gekozen van koningin Boosoog," zei hij treurig. „En al wie die ring

.... die ijverig bezig waren bloemen te plukken.

kiest moet sterven, want de koningin slaat hem of haar het hoofd af met haar gouden zwaard."

Wat keek Betsy vreemd op. Ze wilde de ring snel terughangen, maar dat ging niet. De ring kwam telkens terug in haar handen.

„Er is niets aan te doen," zei Ivo, „je hebt gekozen en je moet de gevolgen dragen. Als de koningin je vindt en te pakken krijgt, is het gedaan met je."

„O, wat spijt me dat," huilde Betsy. „Ik vind de ring niet eens zo mooi. Ik wil terug naar huis, prins."

„Dat gaat niet," zei de prins. „Zolang die ring in je bezit is, kun je niet weg uit elfenland. Je moet hem eerst zien kwijt te worden, voordat de koningin komt. Je bent erg ondeugend geweest in je leven, Betsy, en dat gaat niet zo gemakkelijk."

„Ik zal heus heel braaf zijn voortaan," smeekte Betsy. „Help me toch, prins Ivo."

Prins Ivo krabde eens in zijn baard en keek bedenkelijk.

„Nou," zei hij, „ik weet niet, of je je belofte zult houden, maar ik wil het er op wagen. Er is maar één kans om aan je lot te ontsnappen en dat is, dat het je lukt iemand met die ring aan te raken. Ik tel niet mee. Wie of wat je aanraakt, verandert onmiddellijk in een griezelige pad en dan ben je vrij."

Betsy keek snel rond. Er was zoveel wat ze kon aanraken met die ring. Al die mooie, geurende bloemen. Maar dat vond ze toch jammer. Ze zag de elfen in de tuin en liep er heen, maar de elfen lachten haar zo vriendelijk en lief toe, dat het hartje haar in de schoenen zonk. Nee, dat kon ze toch niet doen. Die lieve mooie elfen veranderen in een lelijke pad.

Zo zocht ze en zocht ze, maar hoe ze ook zocht, ze zag niets dan heerlijke schitterende dingen en ze werd hoe langer hoe verdrietiger. Opeens zag ze een merel zitten, een paar meter boven haar hoofd. Snel wierp ze de ring naar haar toe, maar de ring kwam terug in haar hand en de merel vloog weg en floot spottend.

Toen kropen de elfen weg in de kelken van de bloemen en prins Ivo stond te beven op zijn kleine beentjes. „De koningin," fluisterde hij hees, „de koningin komt. Och, och, och, wat zal er nu gebeuren?"

Betsy zocht naar een schuilplaats, maar er was er geen voor haar en trouwens, daar kwam de koningin al aangelopen en ze krijste van louter pret.

„Ik heb je, ik heb je, jij hebt mijn ring gekozen en nu moet je mij je hoofd geven."

„Ik krijg je toch," siste ze, „of je wilt of niet."

Ze stak haar lelijke, magere handen uit naar Betsy en had haar bijna te pakken, maar meer uit schrik dan uit overleg had Betsy een zijsprong gemaakt en Boosoog was aan haar voorbijgevlogen zonder haar te raken.

Maar daar was ze al weer terug. Haar oog bliksemde gevaarlijk, want ze had het nog nooit meegemaakt, dat ze een harer slachtoffers bij de eerste greep had gemist.

„Ik krijg je toch," siste ze, „of je wilt of niet."

Betsy keek echter scherp uit. En op het ogenblik, dat Boosoog kwam aangevlogen, bukte ze zich, schoot onder de magere hand van Boosoog door en drukte haar ring tegen de arm van Boosoog aan.

En kijk, er was geen koningin meer. Op de grond kroop alleen nog een dikke, griezelige pad met puilende ogen, die snel een veilig heenkomen zocht tussen de lage struiken.

Prins Ivo lachte en al de elfen kwamen weer te voorschijn uit de bloemen en jubelden om het hardst. Ze brachten armen vol bloemen en schonken ze aan Betsy en om haar hals legden ze de mooiste krans, die ze hadden gevlochten.

„Ik wil naar huis," zei Betsy. „Breng me gauw naar huis, prins Ivo."

En Ivo nam haar bij de hand en wuifde tegen de elfen en daar schoten ze al weer door de lucht en verdwenen achter de wolken.

En toen Betsy in haar eigen tuin stond, keek Ivo haar lachend aan.

„Je bent dapper geweest," zei hij, „en je bent ook dapper genoeg om je woord te houden en beter te worden. Nu moeten we afscheid nemen."

En voordat Betsy iets kon zeggen, neeg de zonnebloem zich weer en raakte den prins aan en toen de gouden bloem weer rechtop stond, was er geen prins meer te zien.

Maar Betsy liep snel naar binnen en riep opgewekt:

„Moe, ik zou zo graag een leuke pop hebben voor mijn verjaardag, mag ik?"

Moe keek haar verwonderd aan.

„Je verandert vlug van gedachten," zei ze, „maar dat is ten minste een verstandige wens. Fijn, dat je wat bloemen hebt geplukt. Ik moest er juist wat hebben."

Maar Betsy zei niets van Ivo-geeft-aan-ieder-wat-hij-wenst, noch van de koningin, noch van de elfen. Ze lachte maar en zweeg, maar aan de grote zonnebloem in de tuin besteedde ze al haar zorg en moeite.

En ze werd zo'n best kind, dat ieder haar kameraadje wilde zijn.

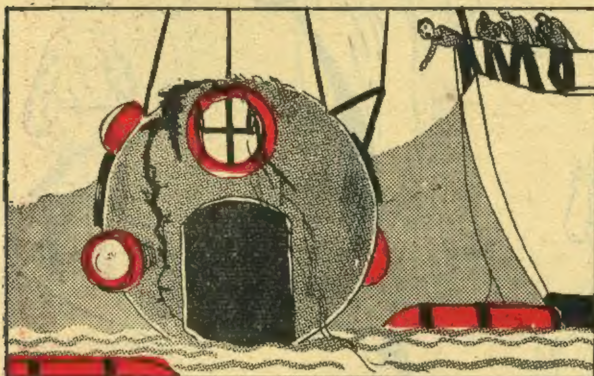
En de merel, die in de top van haar populier zat, floot: „Nee, de wonderen zijn de wereld niet uit. Als ik geen merel was, wou ik ook met Betsy spelen."

En dat bewijst toch wel, dat het wonder van de zonnebloem niet zonder uitwerking was gebleven.

V. LATTE

SAN MIN

DE STAD ONDER ZEE

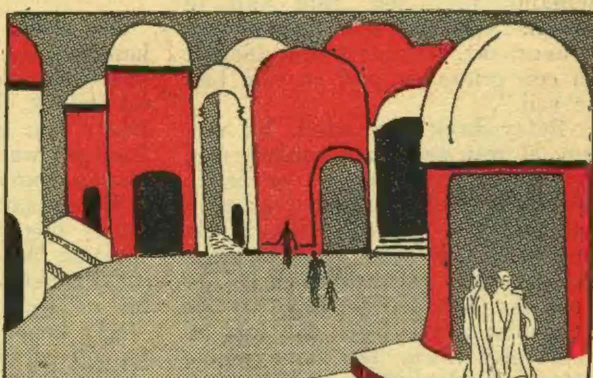
73. De matrozen begonnen te mopperen en om muiterij te voorkomen, liet de kapitein de kogel maar aan de oppervlakte brengen. De deur stond nog open, maar van het drietal was niets te bespeuren.

74. „Ze zijn dood," zei de bemanning. „Het is dwaas hier nog langer te blijven liggen. We willen naar huis." — „Dat gaat niet," zei de kapitein. Maar ze overweldigden hem, bonden hem aan handen en voeten en sloten hem op.

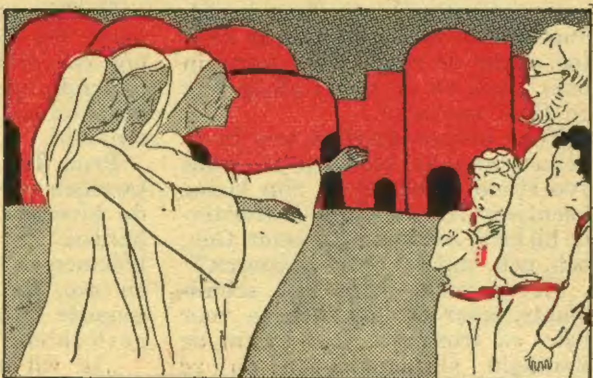
75. De oudste matroos nam het bevel over. De kabels werden doorgehakt en toen de storm wat was gaan liggen, zetten de muiters koers naar het zuiden. Hier en daar dreef nog een ankertorpedo op het water. Dat was alles.

76. Intussen waren de drie gevangenen der Mins die trap afgedaald. Het was nu donker en bleef donker, maar de lampen van den professor brandden goed. Ze waren nu op een groot plein, waarop aan alle kanten grote gebouwen stonden.

77. In het midden stond een zware zuil en op die zuil een beeld, dat schitterde als goud. „Het standbeeld van Yin, den keizer," zei de prof. Hij wilde erheen, maar de Mins grepen hem vast en hielden hem terug.

78. „Is dat goud, Frans?" vroeg Ben. „Dat schijnt wel," zei Frans, „maar ik ben meer benieuwd naar die troon der twaalf sterren." Het plein liep weldra vol Mins, die allemaal hun handen uitstaken naar het drietal. Het was zo'n gek gezicht, dat Frans luidop lachte.

DE „KOUFAS"

ZO WORDEN DE RONDE SCHUITEN GENOEMD, DIE OP DE RIVIER DE TIGRES VAREN. ZIJ ZIJN GEMAAKT VAN VLECHTWERK EN BEDEKT MET GETEERDE VELLEN. DEZE VORM GAAT TERUG TOT DE GRIJZE OUDHEID, TOT DE TIJD, TOEN ASSYRIË EN BABYLONIË NOG MACHTIGE RIJKEN WAREN. IN DE SPROOKJES VAN DUIZEND EN EEN NACHT SPELEN DIE RONDE BOOTJES NOG VAAK EEN ROL

WIE DRONK NOOIT WATER?

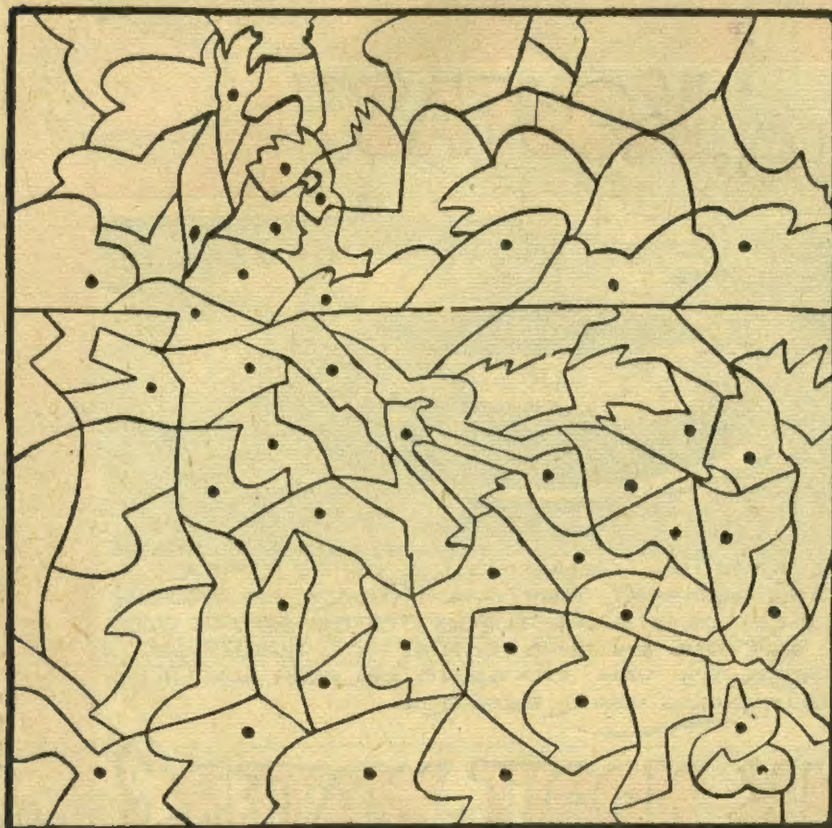
ER ZIJN MENSEN, DIE GEEN THEE OF KOFFIE DRINKEN, MAAR WATER, DAT VINDT TOCH WEL IEDEREEN VOORAL VOOR DE DORST, DE HEERLIJKSTE DRANK, DIE ER BESTAAT. MEJUFFROUW *JOSEFINE HOUSTON* - ZE IS ONLANGS OVERLEDEN EN LEEFDE IN AMERIKA - DACHT ER ANDERS OVER. ZIJ DRONK NOOIT WATER. ZUIVER WATER IS DAN OOK GEDURENDE 49 JAREN NIET OVER HAAR LIPPEN GEKOMEN. ALS ZIJ IETS DRONK, WAS 'T KOFFIE

KEGEL-BEWONERS

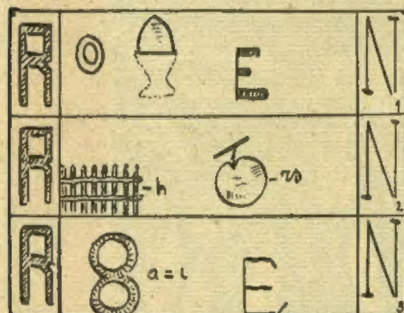
IN CAPPADOCIË (OOST AZIË) LIGT DE BERG ARGEUS, EEN HOGE, UITGEDOOFDE VULKAAN. HIER WONEN DE INBOORLINGEN IN PUIMSTEENHOPEN VAN VROEGERE LAVA, DIE DE VORM VAN KEGELS HEBBEN. DAT HET IN DEZE STREEK NIET MEEVALT OM EEN BEZOEK BIJ EEN BUURMAN AF TE LEGGEN, SPREEKT WEL VAN ZELF.

BONT ALLERLEI

Wie doet het hem na?

Jullie rijden toch allemaal graag paard? Nee, ik bedoel niet een hobbelpaard, nee, hoor, maar 'n echt springlevend paard, dat draven kan. Al ooit op zo'n echt paard gezeten? Maar wie doet het dezen flinken ruiter na? Kijk maar eens wat hij in z'n schik is. Nou, maar of die kan rijden. Nu vlug de vakjes met een punt kleuren en dan kunnen jullie den ruiter bewonderen.

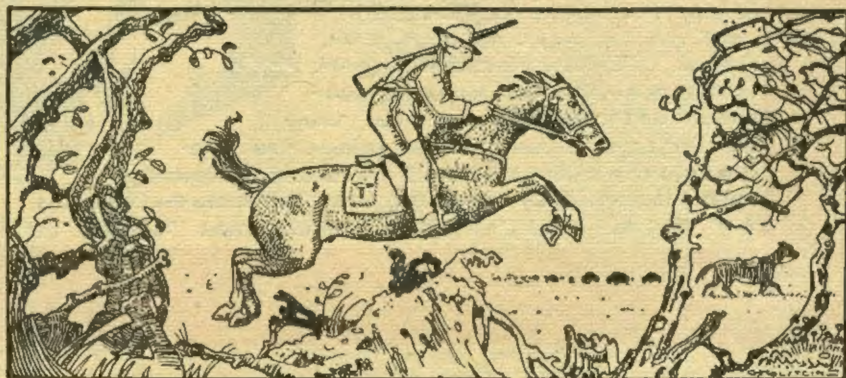

Drie-woorden-rebus 33

Drie woordjes die alle drie beginnen met R en eindigen op N. Daar ze erg gemakkelijk zijn, geven we dit keer geen nadere aanduidingen. Jullie vinden de betekenis wel zelf.

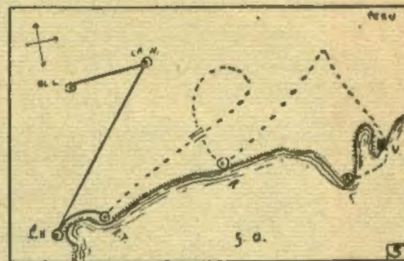
Waar zijn ze?

Een jager, die jaren geleden door de prairie trok, werd op zekere dag aangevallen door twee bloeddorstige Roodhuiden. De jager was echter een dapper man en de Roodhuiden kozen weldra het hazenpad. De jager liet het er echter niet bij. Hij gaf zijn paard de sporen en achtervolgde de beide Roodhuiden. Maar tevergeefs. Hij kon ze niet meer vinden. Kunt jullie ze vinden?

Oplossingen vorig nummer

SPOORZOEKERS No. 5

DRIE-WOORDEN-REBUS 32

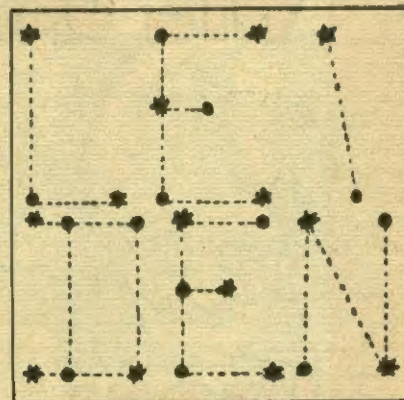
1. Miniatuur (M-in-i-a-t-uur)
2. Plantsoen (P-la-n(e)t-so-en)
3. Serenade (S(t)er-en-(k)-ade)

LETTERPUZZLE

P. A.
R. A. N. K.
E. T. N. A.
S. A.

De woordjes waren: Pot, aal, rok, appel, net, kat, een, teen, nieren, aap, sleutel, aardbei.

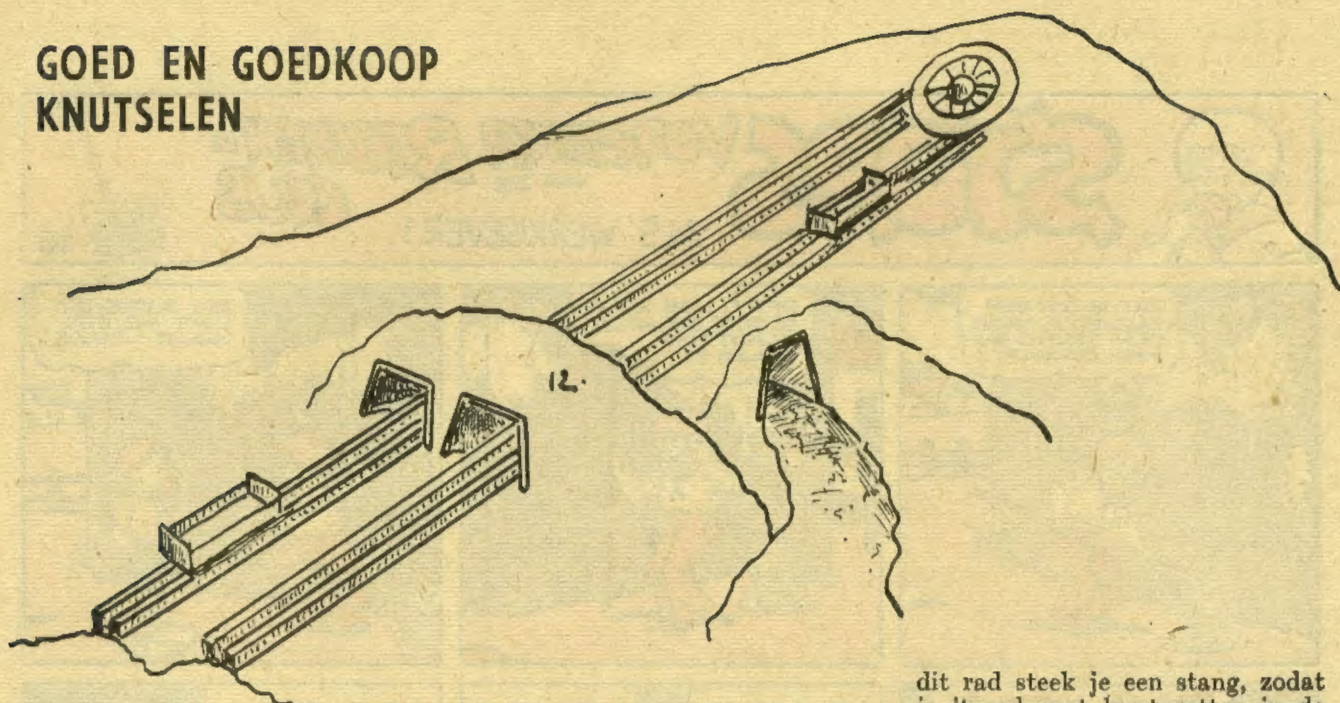
PUNT- EN STERPUZZLE

RAADSELRIJMPJE

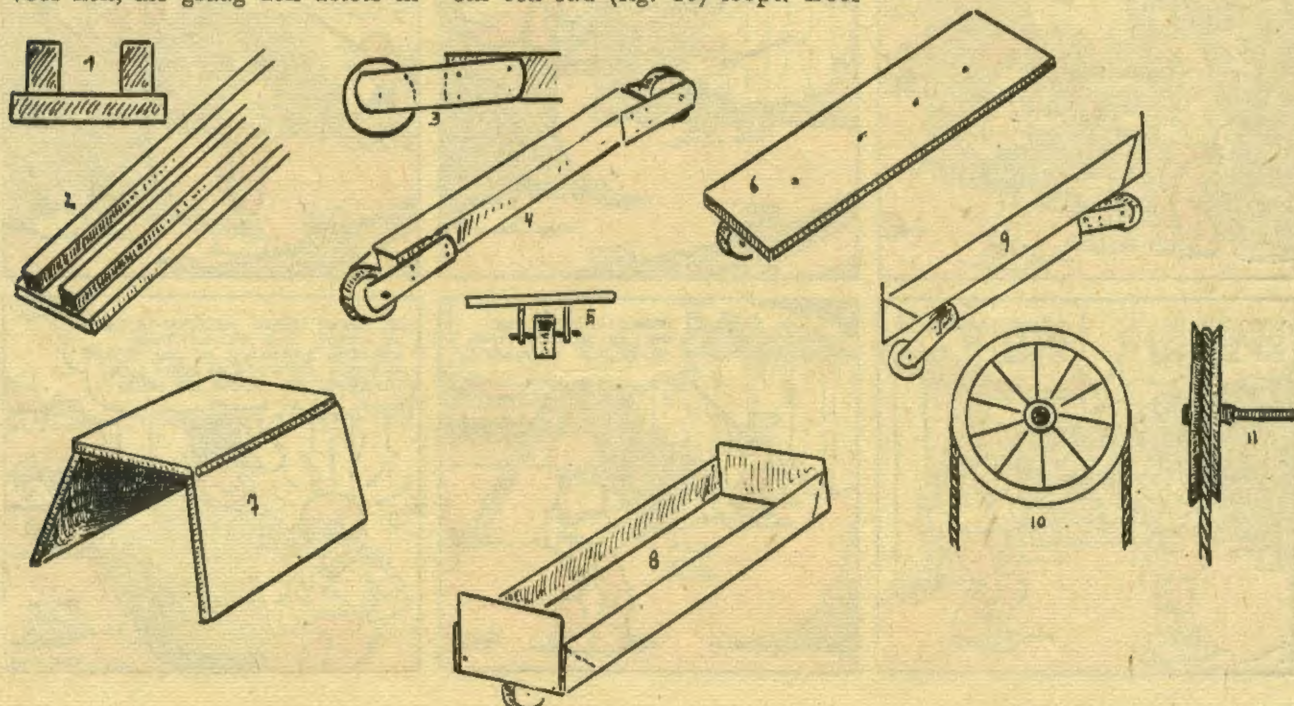
De tien vingers.

GOED EN GOEDKOOP KNUTSELEN

EEN BERGBAAN

HIERVOOR hebben jullie nodig: vier latten, twee lange planken en een wat kortere voor de tunnels. Fig. 1 en 2 laten zien, hoe de twee latten op de plank worden bevestigd. Op iedere plank twee latten, die de zg. spoorlijn vormen. De afstand tussen beide latten hangt natuurlijk af van het soort vervoermiddel, dat wordt gebruikt. Natuurlijk kan ook een vierwielig wagentje worden gebruikt, maar voor hen, die graag zelf zoiets in elkaar zetten, geven we hier ook een voorbeeld. Fig. 3, 4 en 5 geven aan, hoe de twee raadjes aan het onderstel worden bevestigd. Fig. 6 laat tevens de bodem van het voertuig zien. In fig. 7 vinden jullie de tunnel, die later met zand wordt bedekt, fig. 8 geeft het zandwagentje en fig. 9 laat dit wagentje van opzij zien. Om nu de twee voertuigen op en neer te laten glijden moeten ze verbonden worden met een stevig touw, dat om een rad (fig. 10) loopt. Door dit rad steek je een stang, zodat je 't rad vast kunt zetten in de grond (fig. 11). Wanneer je nu 't bovenste wagentje vult met zand en de spoorlijn voldoende helling heeft, glijdt het vanzelf naar beneden door de tunnel en trekt het lege wagentje naar boven. Het onderste wordt leeg gemaakt en 't bovenste gevuld en zo kan het al maar door gaan. Remmen kun je met een stukje hout, dat je flink tegen het rad aandrukt. Zorg er echter voor, dat de raderen precies tussen de latten passen en er voldoende helling is. Fig. 12 laat jullie een leuk voorbeeld van zo'n bergbaan zien. Er loopt zelfs nog 'n stroompje onderdoor.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

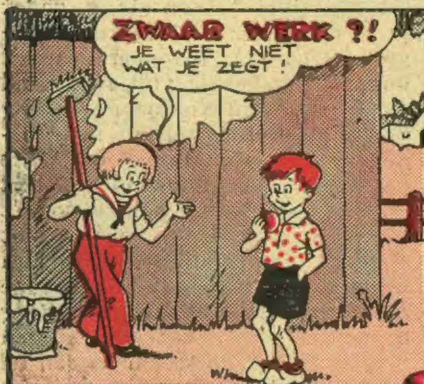
ALS WERKGEVER!

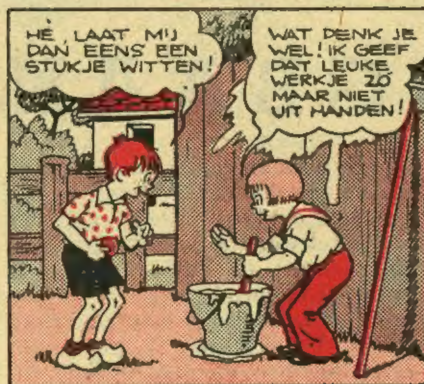
16.

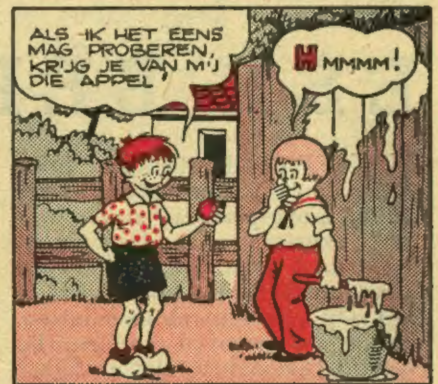

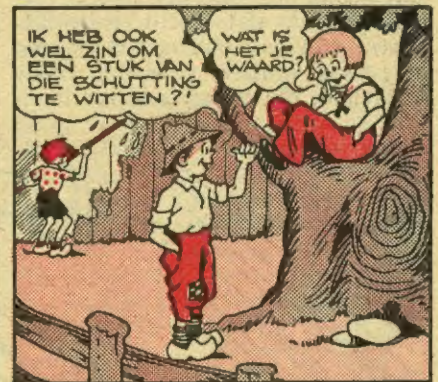

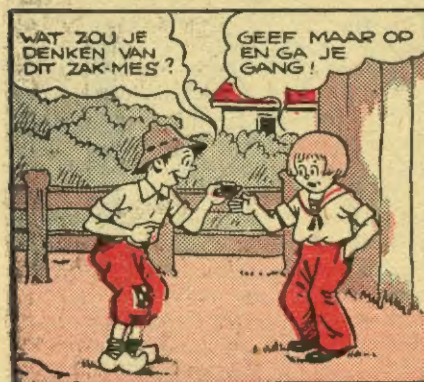

LISA LOVERLEY

De roman van een vrouw

is één der beste werken van den kortelings overleden Engelschen schrijver

J. C. SNAITH

Onverwachte erfenissen en de lotgevallen van gelukkige erfgenamen hebben reeds menigmaal het onderwerp uitgemaakt van een min of meer boeienden roman — zelfs zoo vaak, dat de stof in de regionen der betere ontspanningslectuur als uitgemergeld werd beschouwd. Wie zoo dacht, zal echter na de lezing van „Lisa Loverley" tot de verrassende ontdekking komen, dat dit oordeel geenszins gerechtvaardigd was.

De schrijver J. C. Snaith heeft in dit jongste werk, dat tevens zijn laatste zou blijken te zijn, zijn groot talent eveneens botgevierd op de geschiedenis van een „gelukkige" erfgename. Maar hij heeft zich van zijn opzet op bijzondere wijze gekweten en den levensgang geschetst van een eenvoudige vrouw uit het volk, die zwoegt en ploetert voor haar onderhoud en die den zin van het woord geluk nooit heeft leeren verstaan. Even bekrompen van geest als van omstandigheden tobt zij hongerig en onbevredigd door het leven, totdat zij door een rijke erfenis plotseling al haar gedroomde wenschen in vervulling ziet gaan.

Maar als zij eenmaal in het genot is van zoovéél, waarvan zij zelfs nooit heeft kunnen droomen, ontwaakt het gevoelige hart van de vrouw. Voor 't eerst leert zij de beteekenis van de liefde kennen in een menschenleven en smacht haar hart naar de hulde en aanbidding van den man, dien zij liefheeft. Doch ook dit verlangen is gedoemd onbevredigd te blijven. Lisa Loverley staat met al haar rijkdom even eenzaam en arm in het leven als voorheen. Dan wordt haar hart echter doordrongen van den waren en schoonsten zin van de liefde en offert zij alles — haar liefde, verlangens en rijkdom — om het geluk te dienen van den man, wiens bezit de arme werkvrouw van voorheen een illusie is gebleken. De schrijver heeft zijn heldin zoo levendig voor ons uitgebeeld, dat wij haar onze warme sympathie onmogelijk kunnen onthouden en haar eenzamen levensgang stap voor stap met groeiende spanning volgen. Wij leven ons in in haar moeilijke omstandigheden, verheugen ons met haar kleine, banale vreugden, volgen haar innerlijken strijd en voelen mee met haar kleine verdrietelijkheden en haar groote verdriet.

Een roman met echt menschelijk voelende en handelende figuren en een boeiend beschreven vrouwenleven, geïnspireerd door de werkelijkheid om ons heen — dat zal de eindindruk zijn, dien „Lisa Loverley" bij ons achterlaat, als wij het werk neerleggen.

Haast U een exemplaar van dit boek te bemachtigen. De prijs is bij den bezorger van dit blad of in den boekhandel slechts

30 CENT

In fraaie luxe-uitvoering, voorzien van linnen band, kost dit boekwerk

1 GULDEN

Toezending per post alleen na ontvangst van resp. f 0.40 en f 1.15 per postwissel, in postzegels of na overschrijving op onze girorekening.

LISA LOVERLEY

is de titel van het nieuwe premieboek der KENNEMER SERIE waarvoor wij de speciale aandacht van onze lezers en vooral van onze lezeressen verzoeken.

Onze „Kennemer Serie"-uitgaven winnen nog steeds aan populariteit. Dit bleek ons weer duidelijk bij het voorlaatste boek „Napoleon en zijn zoon", dat binnen enkele weken uitverkocht was.